

Коли би то була стара панна з кінчастим носом — то нехай би там її! — (З захватом). Але вона була гарна... Кібіц — як... як — вязка чотирох кіп найсвіжіших шпаргів, — око блистяче як найлучше висмажений біфштик англійський, — варги кармінові, як молоді бурачки, — зубки білі, як найкрасша обібрана калярепа, — говорю паньству — цілість робила вражінє найделікатнійшої піни, убитої з цукру і муки. (Грозючи пальцем одному з панів). Смакун з вас, як бачу. Вам зараз вечєра на думку приходить. Отже вертаючи до біфштику і калярепи (поправляє ся) — о я говорю до “кібіци” очий і варг — властителька тої реставрації. (Зі злостію). бодай вас, — все тепер милю ся! Властителька тих ~~паних~~ розбудила в мені такий апетит (поправляє ся) який захват, що хотів з нею ожєнити ся і був би з нею ожєнив ся, коли би не та потвора “Бійо”. Я не маю звичаю обсуджувати своїх ближних, але як собі припімну того пса... то не затаївбим його смертельних гріхів! (Зітхнувши). Хто знає, чи уже не бувбим припровадив своєї нині уродливої моєї Вероніки, тут сьвіт вказавби на мене пальцем, як на найщасливійшого мужа... А вдівочка мала порядно набиту “кабзу” — хотяй запєвняю вас пані, що володіла мною лише чистісінька любов. Хоть правду скажу, мамоною я би не погордив — але я мрів лише і її серденьку... (З повагою). Під тим зглядом маю уже вироблену репутацію і маю те власне за честь! Приятель мій Стефан говорить до мене: знаєш, що та вдова летить зовсім на тебе... бери ся до неї”. І бувбим взяв вдову — і... (оглядає ся на около себе) з “Бійо” — завсїгди здаєсь мені, що я його виджу коло мене... Говорю вам пані, огидний пес, а раси то як найгіршої.

Булисьмо вже навіть разом... з вдовою, а не з псом —